

Πλατεία ἀξίνη χρησιμοποιουμένη ἐν τῇ καλλιιεργείᾳ κυρίως τῶν ἀμπέλων: Σκάβω ὅλη μέρα μὲ τὴ 'βελαξίνα. Συνών. ἀμπελαξινάρι, ἀμπελαξίνι, ἀμπελότσαππα.

ἀμπελαξινάρι τό, ἀμάρι. ἀμπελοξινάρι Πελοπν. ἀμπελοξίναρο Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπέλι καὶ ἀξινάρι, παρ' ὃ καὶ 'ξινάρι, ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπελαξίνα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι (I).

Ἀμπελαξίνα, ὁ ἰδ.

ἀμπελαξίνι τό, ἀμάρι. ἀβελοξίνι Πελοπν.(Πλάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπελαξίνα.

Ἀμπελαξίνα, ὁ ἰδ.

ἀμπελάρις ὁ, Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ. ἀ. —Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. Βλαστ. 291 ἀμπιλάρις Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπέλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

Ὁ καλλιιεργῶν ἀμπελῶνα. Συνών. ἀμπελᾶς 2, ἀμπελίστης, ἀμπελικὸς I, ἀμπελουργὸς I.

ἀμπέλαρος ὁ, Ἡπ. (Κούρεντ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀμπέλι.

Μεγάλη ἄμπελος. Συνών. ἀμπέλα, ἀμπελούκλα.

ἀμπελᾶς ὁ, Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπέλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ας. Ὅτι ἡ λ. μεσν. δηλοῦται ἐκ τοῦ μεσν. ἐπων. Ἀμπελᾶς.

1) Ὁ κάτοχος πολλῶν ἀμπελῶνων Λεξ. Ἐλευθερουδ.

2) Καλλιιεργητὴς ἀμπελῶνος Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμπελάρις. 3) Ἀμπελοφύλαξ Λεξ. Λάουνδ. Συνών. ἀμπελικὸς II, ἀμπελουργὸς 2, ἀμπελοφύλακας, δραγάτης. Ἡ λ. ὡς ἐπών. πολλαχ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβελᾶς Πάρ. τοῦ Ἀμπελᾶ Πελοπν. Ἀβελᾶ Κεφαλλ.

ἀμπελεῖα ἡ, Ἀμοργ. Κύπρ. Σίκιν. Σίφν. κ. ἀ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀβελεῖα Θήρ. Σύμ. ἀμπεγεῖα Σίφν. ἀμπελεῖα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀμπελεῖα. Πβ. IRB, I, 195, 2 «[ὁ]ρί[ε]αντι τὰν ἐπὶ τοῦ πεδ[ί]ου ἀμπελεῖαν».

1) Τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου Ἀμοργ. Θήρ. Κύπρ. Σίκιν. Σίφν. κ. ἀ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Γραιὰ ἀβελεῖα Θήρ. Ἐναν ἀβέλιν μὲ τέσσαρες ἀβελεῖες αὐτόθ. || Ἄσμι.

Νὰ ἤξερα τὴν ἀβελεῖα ποῦ ἔκοφαν τὸ στεφάνι,
νὰ πῆα νὰ τὴ δότιζα νερό τοῦ Ἰορδάνη

Θήρ. Συνών. κλῆμα. β) Ἰμάς, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξα-
τάται ὁ κώδων ἐκ τοῦ λαιμοῦ προβάτου κττ. (πιθανῶς
ἀρχικῶς ἦτο κλάδος ἀμπέλου) Σύμ. Πβ. τσαμπάλι. 2)
Τόπος, ἐνθα πρότερον ἦτο πεφυτευμένη ἄμπελος, ὅπου
δύνανται νὰ σφῶνται καὶ τινα κλήματα Στερελλ. (Αἰτωλ.)
—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Αὐτὸς οὐ τόπους ἰδῶ μέσα εἶναι οὐλον
ἀμπιλεῖς Αἰτωλ. Ἦταν γιὰ βουλὰ ἀμπιλεῖα τοῦτον τοῦ μέ-
ρους αὐτόθ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμπιλεῖα καὶ ὡς τοπων.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πβ. ἀμπελότοπος.

ἀμπελέτσα ἐπίρρ. Πελοπν. (Σπάρτ. Τρίπ.) ἀμπέ-
τσα Νίσυρ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ Ἰταλ. *ampresso* = περίπτυξις. Ὁ
τύπ. ἀμπέτσα ἴσως δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν παιδι-
κὴν γλῶσσαν.

Περιβάδην, ἱππαστί, ἐπὶ παιδίων φερομένων ἐπὶ τῶν
ῶμων ἐνθ' ἀν.: Παίρνω τὸ παιδί ἀμπέτσα Νίσυρ. Συνών.
ἀγκάνια, καλικοῦτσα, ὄπα, ὄπαλα.

ἀμπελεύω ἀμάρι. ἀβελεύω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπέλι.

Φυτεύω ἄμπελον. Συνών. ἀμπελίζω, ἀμπελώνω,
ἀντίθ. ξαμπελεύω, ξαμπελίζω, ξαμπελώνω.

ἀμπελζῶνας ὁ, Εὐβ. (Κύμ.) ἀβελζῶνας Πελοπν.
(Οἶν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀμπελζών.

Τόπος ἔχων ἀμπέλους, ἀμπελῶν. Συνών. ἀμπέλι 2,
ἀμπελζῶνας. Πβ. ἀμπελότοπος. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ.
Ἀμπελζῶνα καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μεσσ.)

ἀμπελήσιος ἐπίθ. πολλαχ. ἀβελήσιος Θράκ. (Σαρεκκλ.
κ. ἀ.) Κεφαλλ. (Λειξούρ.) Πελοπν. (Οἶν.) ἀμπιλήσιος
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπέλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἄμπελον ἢ προερχόμενος ἀπὸ ἀμπέ-
λου, ἀμπέλιος ἐνθ' ἀν.: Ἀμπελήσιο σταφύλι Πελοπν.
(Τρίκκ.) Κλῆμα ἀβελήσιο Θράκ. Ἀμπιλήσιον κρασί Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Ἀμπιλήσιους κασμάς αὐτόθ. Ἀμπελήσια φασούλια
Κωνπλ. Βίτσα ἀμπελήσια ἀγν. τόπ. β) Τὸ οὐδ. ἀμπε-
λήσιο οὐσ., εἶδος σύκου λευκοῦ Ἡπ. (Ἄρτ.) 2) Ὁ ὑπὸ
τὰ φύκη κρυπτόμενος, ἐπὶ τινων ἰχθύων Κεφαλλ. (Λει-
ξούρ.) Πβ. Λαογρ. 6 (1917) 640.

ἀμπέλι τό, ἀμπέλιν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ. ἀ.)
ἀμπέλι κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόρ.) Πόντ. (Ἀμισ.) ἀμ-πέλι
Ἀπουλ. ἀβέλι πολλαχ. ἀμπέλ' βόρ. ἰδιώμ. ἀβέλ' πολλαχ.
ἀμπέλ' Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.
Τρίπ.) ναμπέλι Σῦρ. (καὶ ἀμπέλι) μπέλι Θράκ. (Μυριόφ.)
'βέλι Κάλυμν. Πληθ. ὀνομαστ. ἀμπέγια Ἀπουλ. (Στερνατ.)
Σίφν. ἀμπέλα Νάξ. (Βόθρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀμπέλιον. Ὁ τύπ. ἀμπέλιν ἤδη
μεσν.

1) Τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου, τὸ φυτὸν τῆς ἀμπέλου
Αἴγιν. Ἀπουλ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Τρίπ. κ. ἀ.)
Τῆν. Χίος κ. ἀ. —Λεξ. Ἡπίτ.: Ἐδῶσα τῆς κόρης μου προῖκα
ἐκατὸ ἀμπέλι Αἴγιν. Ἐχομε πολλὰ ἀμπέλα, ἅμα ἐφέτ' οὐτὸ
ἐφέρανε σταφύλᾳ Ὁφ. Ἀμπέλα πολὺκλαδα! (εὐχή κατὰ
τὸν γάμον. Πβ. εὐχὴν τῆς στέψεως ἐν Εὐχολογ. 317 (ἐκδ.
Goar) «ὑψωσον αὐτοὺς ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου, ὡς
ἄμπελον εὐκληματοῦσαν!») Ἀμισ. Ἀμπέλιν καὶ κλαδιά νὰ
ποι' σε ὁ Θεός! (ὁμοία τῇ προηγουμένῃ) Κερασ. || Ἄσμι.

Ἀκρίτας κάστρον ἔχτιζεν κι Ἀκρίτας περιβόλιν,
ὅσα τοῦ κόσμου τὰ φυτὰ ἐκεῖ φέρ' καὶ φυτεύει
κι ὅσα τοῦ κόσμου τ' ἀμπέλα ἐκεῖ φέρ' κι ἀμπελώνει

Τραπ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Συνών. ἀμπελῶς I, κλῆμα.

β) Κλάδος κλήματος δυνάμενος νὰ φυτευθῇ ὡς κατα-
βολὰς Κύπρ. γ) Ὁ κορμὸς τῶν ἐλισσομένων φυτῶν,
οἶον κολοκύνθης, φασηόλων Πόντ. (Σάντ.) Συνών. κλημί.

δ) Ἐξάνθημα ἐρπηστικόν, ἔλκος τοῦ τριχωτοῦ μέρους
τῆς κεφαλῆς τῶν μικρῶν παιδίων Δαρδαν. —Λεξ. Δεὲκ
Λάουνδ. Βυζ. Συνών. αἷτιον 3, ἀμελέτητο (ἰδ. ἀμε-
λέτητος I 15), ἀμπελοκλάδι 5. ε) Ἐλκος ἐπὶ τῶν
παρειῶν τῶν βρεφῶν Θράκ. (Μάδυτ.) 2) Ἐκτασις γῆς
πεφυτευμένη διὰ κλημάτων, ἄμπελος, ἀμπελῶν κοιν. καὶ

Ἀπουλ. (Στερνατ. κ. ἀ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τρίπ. Τραπ. κ. ἀ.): Δουλεύω - κλαδεύω - ξελακκώνω - ξεφυλλίζω - σκάβω - τρυγάω - φυτεύω ἀμπέλι κοιν. Ἀκκίζω τ' ἀμπέλι (λακκίζω, κατασκευάζω λάκκους περὶ τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου) Νάξ. (Βόθρ.) || Φρ. Ἐπῆγε σὰν τὸ σκυλλί'ς τ' ἀμπέλι (ἐπὶ τοῦ φονευθέντος ἢ παθόντος τι ἄνευ τιμωρίας τοῦ ἐνόχου. Πβ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 436) σύνθηθ. Πιάσ' τ' ἀμπέλια του (ἐπὶ τοῦ διαφυγόντος καὶ δραπετευ-σαντος) πολλαχ. Ἡδρ' ἀδέλι δίχως σκύλλο (ἐπὶ τῶν μὴ προσ-κρουόντων εἰς ἀντίδρασιν) Κρήτ. Ἐχ' ἀδέλ' (εἶναι ἡλίθιος) Λέσβ. Μοιάζει σὰν τζορδατζίδικ' ἀμπέλι (ἐπὶ ἐργασίας ἀμε-λῶς γενομένης ὑπὸ ξένων ἕνεκα ἀφροντισίας τοῦ κυρίου) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Τ' ἀδέλια του κούτσουρα (ἐπὶ τοῦ ὅλως ἀφρόντιδος) Κεφαλλ. Εἶν' ἀδέλ' ἀκλάδιφτου (ἐπὶ ἀμαθοῦς) Σάμ. Σὰν δὲν ἔχῃς δουλειά, πῆγαινε 'ς τ' ἀμπέλι νὰ 'βρῇς (ὅτι ἡ ἀμπελος κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἔχει ἀνάγκην φροντίδος) Αἴγιν. Μπῆκε 'ς τ' ἀμπέλια (ἐπὶ ἐκείνου, ὅστις ἀρχίζει νὰ καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς ζάλης τῆς μέθης) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ. Εἶναι μέσ' 'ς τὴ μέση 'ς τ' ἀμπέλι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἀ.) Ἐπέρασε ἀπὸ τ' ἀμπέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ. κ. ἀ. Εἶναι μέσ' 'ς τ' ἀμπέλι μπασμένος (συνών. τῇ προηγου-μένη. Πβ. ἐν Ἀνθολ. Παλατ. 7,384 «γραῦς ἀμπελίνη», ἐπὶ μεθύσου) Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) κ. ἀ. 'Σ' τ' ἀμπέλι τὸν εἶχαμε (ἐπὶ τοῦ ἀπλήστως τρώγοντος. Ἡ ἐν τῇ ἀμπέλῳ ἐργασία οὕσα βαρεῖα προκαλεῖ καὶ μεγάλην πείναν) Πελοπν. Ἀς ἔρῃ νὰ μοῦ κάμῃ τ' ἀμπέλι χωράφι (λέγεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἀκούοντος ἀπειλᾶς, ὡς περιφρονεῖ) Πελοπν. (Ἀργ.) Τώρα βήκαμε 'ς τ' ἀδέλια (τώρα ἐνοήσαμεν. Πβ. συνών. φρ. τώρα μπήκαμε 'ς τὸ νόημα) Κεφαλλ. Ἀδέλι χωράφι (φρ. παιδικὴ κατὰ τὴν διανομὴν εἰς δύο ἴσα μέρη πράγματός τινος) Κεφαλλ. Κάνε ἀμπέλια (φρ. κατὰ τὴν παιδιὰν τὴν λεγομένην ἀμπελάκι, δι' ἧς διατάσσεται ὁ φύλαξ νὰ ἀπομακρυνθῇ τοῦ κύκλου διὰ νὰ ἔχουν οὕτως οἱ παῖκται διάστημα πρὸς ἐλευθέραν κίνησιν) Πελοπν. (Χοτοῦσ.) || Παροιμ.

Πῶχ' ἀμπέλια ὡς βάλ' ἀργάτες | καὶ καράβια καλαφάτες
(ὅτι ὀφείλουν νὰ φροντίζουσιν περὶ πράγματός τινος οἱ περὶ αὐτοῦ ἐνδιαφερόμενοι. Πβ. καὶ τὴν συνών. φρ. ὁ ποῖος ἔχει τὰ γένεια ἔχει καὶ τὰ χτένια) Κωνπλ. κ. ἀ.

Ἀπὸ μικρὸς ἐφύτευεν ὁ φρόνιμος ἀδέλι
κι ἀγάλῃ ἀγάληα ἐγένηκε ἡ ἀγουρίδα μέλι

(τὰ καλὰ ἔργα ἐν τέλει ἀμείβονται) Κεφαλλ. κ. ἀ.

Ἐκειὸς ποῦ μᾶς χρώσταε μᾶς πῆρε καὶ τ' ἀδέλι
(ἐπὶ τοῦ ἄγαν ἀδικούντος) Κεφαλλ.

Τ' ἀμπέλια θέν ἀμπελουργὸς καὶ τὰ καράβια ναῦτες,
τὰ ροῦχα τὰ μεταξωτὰ κορμιά γιὰ νὰ τὰ βάξουν
(ὅτι τὰ μεγάλα ἔργα ἀπαιτοῦν δεξιὸν καὶ ἐμπείρους ἐργά-
τας) ἄγν. τόπ.

Τ' ἀμπέλι θέλ' ἀμπελουργό, τὸ σπῖτι νοικοκύρι
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 290,86.

Τοῦ νοικοκυροῦ τὸ μάτιν κοπρὰ 'ς τ' ἀμπέλι
(μόνον ὁ ἰδιοκτήτης φροντίζει εὐλκρινῶς περὶ τῶν κτη-
μάτων αὐτοῦ) Μεγίστ. Ὅταν δῇς ἀρκούδα 'ς τοῦ γειτόνου
τ' ἀμπέλι, περιμένε τὴν καὶ 'ς τὸ δικό σου (ὅτι εἶναι ὀρθὸν
καὶ σύμφορον νὰ βοηθῇ τις τὸν γείτονα ἀπειλούμενον ὑπὸ
κινδύνῳ) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 234,839. Τὰ δικά σ' τ' ἀμπέλια
φράζε καὶ τὰ ξένα μὴ γυροῦς (μὴ πολυπραγμονεῖ περὶ τῶν

ξένων ὑποθέσεων) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 286,24 Τί σὲ μέλει
πὸ τοῦ παπᾶ τ' ἀμπέλια καὶ ρωτῆς; (συνών. τῇ προη-
γουμένῃ) ἄγν. τόπ. || Ἀσμ.

Ἀδέλι μου φαρδόφυλλο καὶ φονδοκλαδεμένο,
θὰ σὲ πουλήσω, ἀδέλι μου, καὶ θὰ σὲ παζαρέψω,
χρέος πολὺ μὲ ρίξανε, νὰ τὸ πλερώσω θέλω.

Θράκ. Συνών. ἀμπελῶνας, ἀμπελῶνας. Ἡ λ. καὶ
ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀμπέλ' Ἡπ. Ἀμπέλια πολλαχ.
Ἀμπέλι Πόντ. (Τραπ.) 3) Κῆπος Μεγίστ. Πόντ. (Ἀμισ.)
4) Ἀγρὸς Χίος
Πβ. ἀμπελότοπος.

ἀμπελιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμπελάρικος Πόντ.
(Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀμπελί καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρικος.

Κατάλληλος διὰ τὴν ἀναρρίχσιν καὶ καρποφορίαν
τοῦ κλήματος: Δεντρὸ ἀμπελάρικο.

ἀμπελιᾶτης ὁ, ἀμάρτ. ἀμπελιᾶτ'ς Προπ. (Κούταλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀμπελί καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιᾶτης.

Ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου,
ἀμπελουργός: Οἱ ἀμπελιᾶτες ἀπ' τὸ μεσημέρι ἄφιναν τοῖς
δουλειᾶς τους. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμπελάρης.

ἀμπελιᾶτικο τό, Λεξ. Ἡπίτ. ἀδελῶτικο Ἀνδρ.
Πελοπν. (Οἶν.) κ. ἀ. ἀμπιλιᾶτ'κον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀμπελιᾶτικος οὐσιαστικο-
ποιηθέν.

1) Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἀμπελοφύλακος Ἀνδρ. Πελοπν.
(Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. Συνών. ἀμπελικῶν, ἀμπελοφυλάκιᾶτικο. 2) Ἐνικ. καὶ πληθ., ὁ ἀμπε-
λικὸς φόρος Πελοπν. —Λεξ. Ἡπίτ.

ἀμπελίδα ἡ, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. ἀμπελῖς. Πβ. καὶ ἀγριαμπελίδα.

Τὸ φυτὸν ἀγρὸς ἀμπελη, ὁ ἰδ.

ἀμπελίζω Πελοπν. (Καλάμ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀμπελί.

Φυτεύω ἀμπελον: Γνωμ.

Ὅπου εἶν' ἀμπέλι ἀμπέλιζε κι ὅπου χωρὶ κατόικα.

Συνών. ἀμπελεύω, ἀμπελώνω, ἀντίθ. ξαμπελεύω.

ἀμπελική ἡ, Ἀθ. —Λεξ. Κομ. Αἰν. ἀδελικὴ Κρήτ.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἀ. ἀμπελικεῖα Ἀθ. Κύπρ.

Τὸ θηλ. τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀμπελικὸς οὐσιαστικοποιη-
θέν. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Διὰ τὸ ἀμπελικεῖα πβ. ἀγα-
πητικὸς-ἀγαπητικεῖα, κακὸς-κακειᾶ κττ.

1) Τὸ ἔργον τοῦ ἀμπελουργοῦ, ἡ ἀμπελουργία Ἀθ.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) —Λεξ. Αἰν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

β) Ἡ θητεία τοῦ ἀμπελοφύλακος Κρήτ.: Ἐκαμα τὴν
ἀδελικὴ μου. Συνών. δραγατικὴ. II) Μέγας ἀμπελῶν,
ἀγροτικὸν κτῆμα μεθ' ὀλοκλήρου τῆς περιοχῆς, ἥτοι ἀμπε-
λῶνος, κήπου, ὁπωροφόρων δένδρων καὶ τῆς οἰκίας τοῦ
ἀμπελουργοῦ Ἀθ. Κύπρ. —Λεξ. Κομ. Αἰν. Ἡ λ. καὶ ὡς
τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀμπελικὴ Πελοπν. Ἀμπιλικὴ Μακεδ.
Ἀδελικὴ Θεσσ.

